

Contes contra-tabú

Xabier P. DoCampo

És *Chairego* i fill de *chairegos*. Nascut a Rábade (Lugo), el 5 d'abril de 1946. Quan va complir set mesos es mudaren al poble natal de la seva mare, Castro de Ribeiras -essent el pare de Xermar(Cospeito)- i hi va començar a anar a l'escola. En la seva adolescència se'n van anar a viure amb la família a A Coruña. Hi realitzarà el batxillerat i estudis de magisteri, però sense perdre mai la relació amb el poble natal de Terra Cha. Va exercir de professor a diversos instituts i també vuit anys a l'educació preescolar. Sempre ha participat en els moviments de renovació pedagògica. Va participar al Consell de Redacció de la *Revista Galega de Educación*.

Ha escrit llibres de text i assaigs didàctics i pedagògics. També ha estat actor i director de teatre. Ha treballat set anys a Radio Nacional de España a Galícia, com a guionista i director de molts programes. També ha escrit i dirigit treballs de vídeo i televisió. Ha donat cursos per estudiants, sobre la utilització didàctica dels dos mitjans de comunicació esmentats.

Va participar en la creació de la "Asociación Galega do Libro Infantil e Xuvenil" (GALIX), sent membre de la direcció durant cinc anys, dos dels quals com a president. També ha esta columnista a la premsa. Ha guanyat els següents premis literaris:

El premi "Feira do Libro de A Coruña, 1989", al conjunt de la seva obra narrativa. Premi "Emilia Pardo Bazán" del Ministeri d'Educació. El premi "Rañolas 1994", a la millor obra de literatura infantil i juvenil. El "Premi Nacional de Literatura Infantil i Juvenil 1995". "Honour! List IBBY 1996". "The White Ravens 1997", de la Jugendbibliothet de Munich. Premi "Lecturas", de la Asociación do Libro Infantil e Xuvenil de Galicia (GALIX) a l'any 2004. Premi "The White Ravens 2005", de la Jugendbibliothet de Munich.

La prova

Xabier P. DoCampo

Aquella era la prova de valentia imprescindible per ser admès al grup dels més grans, d'aquells que havien fet el pas personal d'abandonar la infantesa sense esperar que fossin els adults qui els atorguessin la categoria aparellada a tal trànsit. No sé ja quantes vegades em van fer la pregunta ritual i, com la meva resposta sempre va ser negativa, igual nombre de vegades em vaig veure rebutjat.

- Anem a banyar-nos al molí? –deia un–.

- Puc anar amb tu? –preguntava jo–.

Es giraven tots, i qui havia tingut la idea de banyar-se a la bassa del molí s'avançava un pas i deixava anar amb solemnitat:

- Tu li has vist els collons a Sant Miquel?

- No –li vaig respondre amb una sinceritat que a mi mateix em sorprenia–.

- I així què vols... –rematava qui havia fet la gran pregunta obrint els braços i aixecant les espatlles, com indicant la impossibilitat d'accedir al grup dels més grans mentre no donessis testimoni d'haver vist els atributs masculins d'aquell arcàngel Sant Miquel que, situat al costat de l'epístola de l'església parroquial, aixecava al cel el braç dret en el qual portava una espasa flamígera, mentre amb l'esquerre estès al front, assenyalava a uns imaginaris Adam i Eva el camí de la sortida del paradís–.

Aquesta era la prova que s'havia de passar per entrar en aquest altre edèn terrenal que és la confiança i la companyonia dels més grans. I era una prova molt dura perquè entrava en joc la mateixa ànima. Acostar-se al sant i mirar per sota de les seves saies, només de pensar a fer-lo, embrutava la meva ànima amb una taca i, la seva neteja, m'hauria de costar molt cara al confessorari. A aquestes alçades ja tenia jo prou experiència penitencial com per saber que el capellà m'acusaria de faltar al sisè, però de segur que seria més fort el sacrilegi per tractar-se d'un ser celestial. Bé que ho sabia, que allò no s'havia de fer, un acte del qual no és precís que et recorden la prohibició expressament, ja se sap de sempre que un s'ha d'abstenir de fer tal cosa.

Però, al mateix temps, no n'hi havia un altre camí. Pensar a dir que sí, que els havia mirat sense haver-lo fet era un greu risc. Podien començar a fer preguntes de difícil resposta: I com son? Té els dos iguals? Per a quin costat carrega? Impossible, per aquest camí m' enxamparien i seria pitjor. No hi havia cap altre remei que anar a l'església, aixecar-li les vestimentes al sant i mirar-li l'entreuix. Això o viure condemnat al parvulari fins a fer els dotze o els tretze anys, com li passava al Celso da Mosqueira, que jugava amb les nenes perquè encara no s'havia atrevit a passar la prova. Així que qualsevol cosa semblava millor que continuar en aquell infern dels cagats que no gosaven aixecar-li les faldilles al sant.

El millor moment era abans del rosari, mentre el capellà encara estava a la sagristia i les beates pujaven costa amunt movent el cos a un costat i a un altre.

Hi vaig entrar a poc a poc, caminant de puntetes. Encara que a l'església no hi havia ningú, sentia el capellà remenant atuells darrere l'altar, a la sagristia, la qual cosa em feia tremolar com una vara verda. Confiava que la seva bronquitis crònica m'advertís de la proximitat del clergue si decidia acostar-se a la porta.

En arribar als peus del sant, vaig parar compte que em mancava una mica d'alçada per poder mirar bé, així que vaig agafar un reclinador i el vaig apropar. Amb la boca seca com una corda d'espart i les mans mullades com una font, vaig tirar mà al vestit amb dos dits tremolosos com vares verdes. La suor em regalimava als ulls i em picaven. Vaig alçar amb compte la saia blanca de l'àngel tronant i hi vaig ficar el cap. Ho vaig fer amb els ulls tancats. Després, mort de por, vaig mirar cap amunt, cap als atributs testiculars i... ni hi havia res ni res hi podia haver. El Sant Miquel per dins no era més que un pal que rematava al cap, altres dos pals feien de braços i només tenia un peu, aquell més avançat que sobresortia per sota de la saia i que formava part de la peanya i no de l'inexistent cos del sant.

Vaig deixar anar la saia i em vaig llançar a córrer per l'església sense importar-me ja el soroll que pogués fer. Ja era un home fet i dret.

- Anem a Lama a agafar granotes?
- Som-hi -vaig dir-.
- No t'ho he preguntat a tu. No entens que no li has vist els collons a Sant Miquel.
- Sí que els hi he vist.
- Quan ha estat això?
- Ahir a la tarda. Vols que et digui com son?
- No, no és necessari. Vinga, som-hi.